

го-много време. Разбрали ма? — Тамъ тя си останахъ въ-сто-то, гледала го много и му рѣкла: Ти си написалъ оуй-смо, другъ никой не ще да е. — И той безъ да отпуща това: ще са оставишь ли отъ него и да останешъ тука? И кога-то тя си позлатила силно глава-та, той пакъ я шитва и повторва, потретва се също-то. Ще са оставишь ли отъ него, Ерлияно, и да останешъ тука? Тя за прегрива като че не говори съ никого и искала да ускори варвези отъ страхъ да не би той да ѝ стори тука на това едно-сто пѣкой лошевина, но въ също-то мнута себѣтила жельзани му рѣка на рамо-то ѝ да са залавя по-силно, като еднѣ злѣзни клеци и чула още думи-тѣ: догасъ пакъ еднѣ въ наедно съ твоя лютераникъ! и въ тази минута той и шитилъ до смъртъ, тя паднала на колѣне тѣсно прѣдъ мѣ-тѣ врата.

Тя нѣмаше никакво друго желание повече, освенъ да я прости любовникъ-тъ ѝ, че тя сторила противъ воля-тъ ѝ са окайва много и тѣжко са заплатила. Той щѣлъ да ѝ даде за жена и да я заведе въ отечество-то съ. Наместо тѣкъ, отива въ гробъ-тъ вечно и кой знае да ли Св. Богордица ще я искупи и кой знае да ли ще може да излѣзе изъ гробъ-тъ и да са пресели въ рай-тъ!

Това бѣше послѣдно-то, що-го излезе изъ устни-тъ ѝ послѣ глава-та ѝ климна назадъ и ти бѣше вече мъртва. —

Малкия человекъ като кеприказа толкова много, асп си назадъ въ стола и си позотвори очи-тъ съ една дѣла възданка. Тѣй той постоя малко време, послѣ скокна, прѣ-стѣна са насамъ натаиъ изъ стая-та, като да нѣмаше друго вече да продума. Най-сетнѣ са исправи до мене, тури се рѣ-ка-та на плещи-тъ ми и ми каза: „Що е чловѣчески животъ, amico mio? Едно ижклено нѣщо, една трѣшина. Методнесъ са зеленѣе на поле-то, утрѣ е вече едно увѣхнало цѣте, кое-то звѣрека-та смъртъ натѣлва въ ненаестно-то си гурло. Нищо! Мъртви-тъ не са съживяватъ. Боже, чуде бѣше колко-то тя живѣ; тя бѣше още из-хубавица, кога-то нѣмаше то прехласното тѣло, не са стодливаше вече нито отъ една капка кръвъ, не знаеме вече нито радостъ нито скръбъ. Е, тука, тя лѣжеше — и денемъ и нощемъ, до дѣ и законилъ азъ не са мрѣднахъ отъ страна-та ѝ, и кога-то сибхъ дарилъ ѝ дрѣха-та въ рѣва и съ това си мисляхъ, че съмъ улюбивенъ, че можахъ бари въ смъртъ-та ѝ да са приближи до-близо, нежелн другъ нѣкой. Само въ втора-та полунощъ дойде